

Arrest

nr. 287 834 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TROCH
Brusselstraat 51
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 maart 2023.

Gelet op de pleitnota van 28 februari 2023, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 oktober 2021 het Schengengrondgebied binnen met het oog op een bezoek aan haar in Nederland verblijvende dochter en schoonzoon. Zij was in het bezit van een visum type C met een geldigheidsduur van negentig dagen.

1.2. Verzoeksters Nederlandse schoonzoon huurt vanaf 1 mei 2022 een woning in België. Er werd door de wijkagent vastgesteld dat verzoekster en haar schoonzoon op het opgegeven adres in België verblijven. De dochter van verzoekster woont niet op dit adres.

1.3. Op 27 mei 2022 diende verzoekster, in functie van haar Nederlandse schoonzoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 november 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 30 december 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.05.2022 werd ingediend door:

Naam: [W.]

Voornaam: [Z.]

Nationaliteit: China

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar schoonzoon [R.R.] [...] van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.'

Ter staving van het ten laste zijn vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- verklaringen op eer door betrokkenen gestaafd met documenten (zie infra)
- paspoort + inreis - en uitreisstempels + verlengingsbesluit van de Immigratie - en Naturalisatiedienst
- stortingen van de referent gericht aan betrokkene (ABN.AMRO) dd. 11.06.2020 (2000 euro), dd. 4.08.2020 (400 euro), dd. 16.10.2020 (400 euro), dd. 14.12.2020 (800 euro), dd. 8.03.2021 (800 euro), dd. 16.04.2021 (400 euro), dd. 10.05.2021 (400 euro), dd. 21.06.2021 (400 euro), dd. 28.07.2021 (400 euro), 9.09.2021 (800 euro), dd. 15.11.2021 (400 euro), dd. 1.12.2021 (400 euro), dd. 24.01.2022 (400 euro), dd. 23.03.2022 (800 euro), dd. 2.06.2022 (800 euro), dd. 22.08.2022 (800 euro)
- overlijdensakte van de echtgenoot van betrokkene zijnde dhr.[G.Y.], deze is 9.12.2015 overleden
- bankafschriften door China Construction Bank op naam van betrokkene met een overzicht van uitgaven voor de période 14.08.2020 tot en met 14.08.2022 (o.a Supermarkten, huishuur)
- attesten Centraal Medische Behandeling & polikliniek Factuur aangaande medische kosten van betrokkene:
- Civil Judgment by Beijing Doncheng district people's court No. 06014 aangaande de ontruiming van de gezinswoning van betrokkene
- aanvraag voor sociale huurwoning in Beijing
- huurovereenkomst inzake de verhuring appartement te Beijing dd. 20.01.2019
- certificaat van gepensioneerd in Beijing op naam van betrokkene (datum afgifte. januari 2005) + bankboekje van Chinese ICBC bank, als bewijs storting pensioen
- attest van het OCMW te Essen dd. 19.08.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt.
- link naar de webstie van "cost of living in Beijing China" - Belgische huurovereenkomst op naam van de referent

- loonfiches op naam van de referent bij werkgever Eurohealth Holding BV voor de periode mei 2022-augustus 2022

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ laatste land van verblijf financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt allerhande documenten voor aangaande het ten laste aspect. Uit betrokkene haar paspoort blijkt dat zij op 10.10.2021 de schengenzone ingereisd is waarna ze een verlenging van haar visa heeft gekregen van de Immigratie- en naturalisatiedienst te Nederland, nl. tot 6.04.2022. In hoeverre betrokkene nog is terug gereisd naar China is niet duidelijk.

Aangaande de financiële steun (van de referentiepersoon gericht aan betrokkene) leggen zij 16 stortingen voor en dit in de periode juni 2020 tot en met augustus 2022. Echter, dient er opgemerkt te worden dat er nog stortingen plaatsvonden als betrokkene al in het Rijk verbleef. Deze zijn niet relevant gezien de situatie in het land van herkomst beoordeeld wordt. Verder dient opgemerkt te worden dat de bewijzen van financiële steun te beperkt in tijd zijn. Uit de voorgelegde overlijdensakte blijkt dat betrokkene haar echtgenoot sedert 19.08.2015 overleden is. Hoe betrokkene na het overlijden van haar echtgenoot tot de eerste bewijzen van financiële steun in haar levensonderhoud voorzien heeft, is niet duidelijk. Verder blijkt ook dat betrokkene in China een pensioen ontvangt. Echter, betrokkenen verklaren dat dit bedrag te laag is om in betrokkene haar levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene een pensioen in China ontvangt, maakt wel dat zij vermogen is in het land van herkomst. Het bedrag dat zij ontvangt is niet in die mate dat onvermogen is in het land van herkomst. Betrokkene haalt aan medische problemen te hebben en dit in het land van herkomst immens duur is. In hoeverre betrokk[...]ene heden nog medische problemen heeft is onduidelijk. Evenzeer betreffen de voorgelegde documenten een momentopname. Verdere stukken m.b.t. de kosten worden niet voorgelegd.

Uit de Civil Judgment by Beijing Doncheng district people's court No. 06014 blijkt dat zij uit hun gezinswoning ontruimd zijn. Echter, betrokkene was woonachtig in een andere woonst. Op zich vormt dit gegeven geen obstakel. Betrokkene heeft een aanvraag voor een sociale woning lopende in China, wat haar financiële situatie comfortabeler zal maken in het land van herkomst. Bijgevolg blijkt niet dat betrokkene financieel of[...] materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 3.06.2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het dossier bevat verder geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 bis.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te

gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting in haar synthesesamenvatting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990).

Zoals uit onderstaande analyse van de verschillende onderdelen van de motivering mag blijken, werden deze beginselen geschonden.

Verwerende partij stelt in haar nota dat gelet op de vrije bewijsvoering teneinde de afhankelijkheid aan te tonen, zij niet gehouden zou zijn om alle overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Het is totaal onduidelijk op welke rechtsgrond, rechtspraak of algemeen beginsel verweerster zich steunt om zich aldus een dergelijke ruime discretionaire bevoegdheid toe te kennen dat zij een selectie mag maken van de bewijsstukken die men zal overwegen. Dit gaat uiteraard lijnrecht in tegen alle beginselen van behoorlijk bestuur. Immers, de motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek).

Vervolgens stelt verweerster wel dat in huidige beslissing wel rekening zou gehouden zijn met alle stukken en vervolgens terecht stelde dat er geen afhankelijkheidsrelatie werd aangetoond.

Uit wat hierna volgt, zoals in het verzoekschrift ontwikkeld, blijkt echter dat verweerster geenszins met alle stukken rekening heeft gehouden en blijkbaar haar eigen geponeerde principe dat zij niet gehouden zijn om alles te beoordelen, heeft gehonoreerd.

Het is niet omdat men een opsomming maakt van alle documenten die bij de aanvraag werden gevoegd, dat men daarmee ook aantoonde dat er effectief een inhoudelijke beoordeling van deze stukken

is geweest, laat staan een redelijke afweging in het kader van de discretionaire bevoegdheid. Het tegendeel blijkt uit de motieven die in de beslissing werden opgenomen.

Zoals verweerster zelf stelt, moet de Raad nagaan of de feitelijke omstandigheden (dewelke noodzakelijkerwijze bewezen worden met de voorliggende stukken) correct werden beoordeeld en in alle redelijkheid de motieven kunnen verantwoorden.

De bestreden beslissing stelt:

5.a

"Betrokkene legt allerhande documenten voor aangaande het ten laste aspect. Uit betrokkene haar paspoort blijkt dat zij op 10.10.2021 de Schengenzone is ingereisd, waarna ze een verlenging van haar visa heeft gekregen van de Immigratie en Naturalisatie dienst te Nederland nl tot 6.4.2022. In hoeverre betrokkene nog is terug gereisd naar China is niet duidelijk"

Er kan niet ingezien worden hoe dit onderdeel enige motivering of ondersteuning kan inhouden voor het feit dat niet werd aangetoond dat verzoekster niet ten laste was in het land van herkomst. Verweerster kan niet overtuigen hoe dit motief in alle redelijkheid de beslissing kan staven...

Niet alleen wordt geen rekening gehouden met de gegeven toelichting over de verlenging van haar kort verblijf, de betreffende overweging doet uitschijnen geen rekening te houden met de proceduriële aspecten van de aanvraagprocedure en geeft zodoende een strengere invulling van de voorwaarden dan bedoeld zijn volgens de Richtlijn.

Immers sinds eind 2016 kan er voor familieleden van EU burgers geen D visum meer aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke posten, doch reizen de familieleden af met een C visum voor kort verblijf om vervolgens de aanvraag pas na aankomst in België op te starten.

De facto is het dan ook irrelevant of men een C visum van België of een ander Schengenland heeft. Het procedureel verloop heeft steeds tot gevolg dat de aanvrager vooreerst in kort verblijf verblijft, alvorens de aanvraag te kunnen. Het tijdsverloop tussen de binnenkomst en aanvraag tijdens (of zelfs na) dit korte verblijf, kan uiteraard niet ingeroepen worden als een argument of negatieve indicatie inzake de beoordeling over de periode van het ten laste vallen voor de komst naar België.

De facto zal er altijd een periode van kort verblijf voorafgaan aan de aanvraag en mag hierdoor de beoordeling uiteraard niet verstrengd worden.

Het kort verblijf werd wegens de Covid pandemie verlengd hetgeen verzoekster ook toeliet en de tijd gaf om haar aanvraag ter plaatse voor te bereiden. Het is daarbij ook irrelevant of de aanvraag nog binnen of buiten dit kort verblijf werd ingediend.

Er kan dan ook niet ingezien worden in hoeverre het al dan niet hebben teruggereisd naar China tussen oktober 2021 en de aanvraag in mei 2022 enige relevantie kan hebben met de beoordeling van het ten laste vallen van de referentiepersoon.

5.b

Aangaande de financiële steun (van de referentiepersoon aan betrokkene) leggen zij 16 storting voor en dit in de periode juni 2020 tot en met augustus 2022. (...) Verder dient opgemerkt te worden dat de bewijzen van financiële steun te beperkt zijn in tijd.

Verweerster stelt dat verzoekster moest bewijzen dat ze ten laste was van haar schoonzoon in het land van herkomst of origine en dat de opgegeven motieven volstaan om te begrijpen waarom huidige aanvraag werd geweigerd.

De motivering met betrekking tot het feit dat de bewijzen van steun in het land van herkomst te beperkt zijn in tijd, gaat echter in tegen de eigen praktijk en interpretatie van DVZ met betrekking tot het invullen van het criterium 'ten laste zijn'. Aldus kan totaal niet begrepen worden hoe in alle redelijkheid de steun die werd gegeven terwijl verzoekster in haar land van origine verbleef, door verweerster wordt

beoordeeld en aldus op welke wijze in overweging werd genomen (is het bedrag te laag, de tijd te kort,...)

De criteria die DVZ immers in praktijk toepast, hoewel vaak strenger dan de toetsing aan de Europese richtlijn en rechtspraak, zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
- Inkomen van de Unieburger
- Bewijs van onvermogen
- Burgerlijke stand
- Andere criteria zoals leeftijd, diploma's

Stellen dat de steun te beperkt in tijd is, terwijl het gaat om stortingen gedurende een periode van 2 jaar, gaat dan ook in tegen de eigen gehandhaafde criteria en het vertrouwensbeginsel.

Het feit dat er al in 2020 begonnen werd met het uitvoeren van stortingen, zonder dat er op dat ogenblik enige intentie was van verzoekster om zich naar België te begeven, toont aan dat de financiële steun gebeurde wegens strikte noodzakelijkheid. Inderdaad had zij vanaf 2019 een hogere huisvestingskost en kwam zij niet meer toe met haar pensioen. Waar ze voorheen lagere kosten had (wegens verblijf bij haar broer), had ze wat geld kunnen sparen om het eerste jaar te kunnen bijleggen maar was deze spaarpot uitgeput in 2020, zodat de financiële steun noodzakelijk was.

Ook toen zij in oktober 2021 naar Nederland kwam, was er nog geen voorafgaand plan om zich hier te vestigen, vermits ze de benodigde documenten pas nadien heeft bekomen (zie data op de documenten zoals geboorteakte dochter 22.11.2021, uittreksel overlijdens akte echtgenoot 9.12.2021).

De financiële steun werd dus spontaan opgestart uit noodzaak en behelst een periode ruim boven de 6 maanden zoals in praktijk door DVZ wordt gehanteerd. Deze motivering is dan ook kennelijk onredelijk.

Bovendien gaat dit ook in tegen de Mededeling van de Commissie dd 2.7.2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38 waarin wordt meegedeeld dat in de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

5.c.

Echter dient er opgemerkt te worden dat er nog stortingen plaatsvonden als betrokkene al in het Rijk verbleef. Deze zijn niet relevant gezien de situatie in het land van herkomst beoordeeld wordt. (...)

Het gegeven dat betrokkene sedert 3.6.2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres is gedomicilieerd, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van ten laste zijn, moet op actieve wijze worden aangetoond (...) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst,

Verzoekster verbleef onder haar verlengde visum kort verblijf enkele maanden bij haar dochter en schoonzoon in Nederland, waarna de aanvraag in België ingediend werd. Zoals gezegd, voorziet de procedure sowieso in het feit dat een familielid met een C visum komt om vervolgens de aanvraag in België in te dienen. Onvermijdelijk zal er dus steeds een bepaalde periode zijn dat men al in België verblijft alvorens de aanvraag wordt ingediend.

Het gaat niet op enerzijds te stellen dat men deze periode van samen verblijven (in casu ook enkele maanden in Nederland, hetgeen strikt genomen ook een land van herkomst/laatste verblijf is) niet in aanmerking kan nemen omdat er actief moet aangetoond worden ten laste te zijn, doch anderzijds dan stelt dat men geen rekening wil houden met de stortingen die nog zijn gebeurd na haar aankomst in Schengen....

Dit deel van de motivering houdt dan ook tegenstrijdigheden in en houdt geen rekening met de concrete feiten noch de doelstellingen van de Europese Richtlijn inzake gezinshereniging.

Vooreerst kan en moet er ook nog rekening gehouden worden met de periode van verblijf in Nederland, hetgeen het land is waar verzoekster laatst verbleef voor de aanvraag in België. Aldus blijkt dat ook in de periode dat ze daar verbleef, ze nog steeds financiële steun ontving op haar rekening. Uiteraard was deze steun op haar Chinese rekening, vermits zij geen rekening kon openen bij een Nederlandse (of Belgische) bank en via haar rekening en bankkaart verder kon beschikken over de ontvangen steun.

Indien men vervolgens geen rekening wil houden met de periode van verblijf in België of de periode sinds aankomst in Schengen, gaat het ook niet op om hieruit een negatieve gevolgtrekking te maken, nl dat het samenwonen hier op zich onvoldoende aantoonde dat verzoekster ten laste viel van de referentiepersoon.

Inderdaad moet verzoekster dit niet aantonen, vermits dit korte verblijf in België/schengen voorafgaande de aanvraag, een onvermijdelijke situatie is in het kader van de toepasselijke procedure voor aanvraag gezinshereniging met een EU familielid, waarbij men voor een kort verblijf van 3 maanden binnenreist om vervolgens de aanvraag in te dienen. De verlenging van dit korte verblijf wegens bijzondere omstandigheden (COVID situatie in China) doet ook geen afbreuk aan het feit dat het een kort verblijf is teneinde de aanvraag te kunnen opstarten.

Evenwel blijkt ook dat ze nog steeds, naast het gegeven dat ze op hetzelfde adres gedomicilieerd is, financiële hulp ontving via haar persoonlijke (Chinese) bankrekening. Aldus kan niet ingezien worden hoe men deze gegevens op een negatieve wijze kan interpreteren om de weigering te motiveren vermits de financiële afhankelijkheid nog steeds op een actieve manier wordt bewezen.

Dergelijke interpretatie is kennelijk onredelijk.

Zo ook de bijkomende toelichting in de nota van opmerkingen dat de bedragen niet voldoende zouden zijn om haar in staat te stellen in haar behoeften te voorzien in Nederland, ondanks dat men in dezelfde woonst woonachtig is. Ook dergelijke bewering is totaal onredelijk en zelfs wereldvreemd, en niet in het minst contradictorisch.

Indien men kost en inwon gratis heeft bij een familielid (hetgeen het inwonen inhoudt), en daar bovenop ontvangt men nog 400 EUR per maand voor de eigen persoonlijke behoeften (kledij, medicatie), kan werkelijk niet ingezien worden dat dit geen indicatie is dat verzoekster met dit bedrag wel degelijk haar persoonlijke behoeften in Nederland kon dekken. Het gaat niet op om het inwonen op zich als onvoldoende te beoordelen om dan vervolgens ook te stellen dat de financiële steun die bijkomend wordt gegeven ook al niet zou volstaan.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad toe het oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het is duidelijk dat verweerster de bewijsstukken die zij (selectief) wel in overweging neemt, telkens afzonderlijk beoordeelt in plaats van het geheel van de omstandigheden te beoordelen. Immer stelt zij 'de stortingen an sich....', terwijl deze uiteraard een combinatie vormen met het kosteloos inwonen bij het gezin in Nederland. De stortingen moeten dus niet van dien aard zijn om alle kosten van levensonderhoud in Nederland te dekken, vermits een groot deel in natura wordt voorzien.

5.d.

Uit de voorgelegde overlijdensakte blijkt dat betrokkene haar echtgenoot sedert 19.08.2015 overleden is. Hoe betrokkene na het overlijden van haar echtgenoot tot de eerste bewijzen van financiële steun in haar levensonderhoud heeft voorzien, is niet duidelijk.

Met deze zinsnede miskent verwerende partij de aangebrachte informatie en stukken. Aldus een onmiskenbaar bewijs dat men inderdaad slechts selectief stukken beoordeelt (hetgeen men blijkbaar poneert als principe) en niet alle stukken in overweging heeft genomen. Uit de motivatiebrief en stukken

blijkt immers dat na het overlijden van haar echtgenoot, verzoekster niet langer in het huisje op het platteland bleef, maar afwisselend bij haar broer in China en dochter in Nederland verbleef; Met haar pensioen kon zij dan ook rond komen, vermits zij geen kosten van huisvesting had.

Vanaf 2019 huurde zij terug een appartement waarvan de kost quasi haar gehele pensioen opmaakte. Uit de aangereikte informatie kan perfect afgeleid worden dat zij met wat zij heeft kunnen sparen tot 2019 nog voldoende had om rond te komen, doch nadat de spaarpot op was, zij met haar maandelijks pensioen niet toekwam.

Verwerende partij is dan ook onzorgvuldig door niet alle informatie te verwerken en een motivering weer te geven die de feitelijke gegevens miskent. Bovendien wordt ook een voorwaarde toegevoegd aan de wet, door te vereisen dat de toestand van afhankelijkheid en onvermogen gedurende jaren voorafgaande aan de komst naar België moet bewezen worden.

Dergelijk criterium komt niet voor in de Richtlijn noch in de Vreemdelingenwet. Het is perfect mogelijk dat iemand voorheen wel vermogend en niet financieel afhankelijk was. In casu wordt een financiële afhankelijkheid en onvermogen in hoofde van verzoekster aangetoond sinds 2020, ruim meer dan de 6 maanden die door verweerder in praktijk als toetsingsperiode wordt weerhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

5.e.

Verder blijkt betrokkene in China een pensioen te ontvangen. Echter, betrokkene verklaren dat dit bedrag te laag is om in betrokkene haar levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene een pensioen in China ontvangt, maakt wel dat zij vermogend is in het land van herkomst. Het bedrag dat zij ontvangt is niet in die mate dat zij onvermogend is in het land van herkomst.

Deze passage in de motivering houdt een feitelijke beoordeling in van het begrip 'onvermogend zijn'. Zoals gezegd, heeft DVZ een eigen praktijk ontwikkeld om het begrip 'ten laste zijn' te interpreteren, waarbij één van de criteria is dat de betrokkene zelf 'onvermogend' moet zijn.

Er kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-11/05, Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste" zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

Er mag evenmin vergeten worden dat de bepalingen in artikel 40bis §2,4° VW een omzetting zijn van de Burgerschapsrichtlijn. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling dat het begrip 'ten laste zijn' dient te worden geïnterpreteerd.

De facto voorzien de wettelijke bepalingen niet in een wettelijke bewijsregeling zodat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Zelfs indien de praktijk van het vereisen van een bewijs van onvermogen kadert binnen deze vrije feitenvinding en -appreciatie waarover de bevoegde administratieve overheid discretionair kan oordelen, dient deze beoordeling nog steeds op een redelijke en zorgvuldige wijze te gebeuren.

Volgens de rechtspraak van uw Raad vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725). Het feit over een (beperkt) inkomen te beschikken, sluit niet de facto uit dat er geen sprake meer kan zijn van onvermogen.

De afhankelijkheid moet immers beoordeeld worden in het kader van de mogelijkheden van betrokkene om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland, rekening houdend met de financiële en sociale omstandigheden.

Uit de objectieve stukken blijkt dat verzoekster een pensioen ontvangt van 559 EUR en daarnaast een huisvestingskost heeft van 478 EUR. Deze gegevens tonen onmiskenbaar aan, dat verzoekster niet over voldoende middelen beschikt om minimaal te overleven in haar land van herkomst, nu zij geen middelen heeft om te voorzien in alle noodzakelijke levensbehoeften (naast huisvesting, is er immers ook de kost van nutsvoorziening, voeding, kleding, medicatie, vervoer). In een eerder arrest heeft Uw Raad geoordeeld dat Uw Raad de verzoekende partij kan volgen dat er naast huur ook nog andere kosten zijn zoals voeding, water en elektriciteit. Uit de motivering van de bestreden beslissing of uit het administratief dossier dient te blijken dat de verwerende partij een concrete beoordeling heeft gemaakt van alle inkomsten en uitgaven van de verzoekende partij alvorens te motiveren dat ze met haar pensioen kan instaan voor haar maandelijkse kosten (RvV 2 februari 2015, nr. 137.752). In casu motiveert de verwerende partij op geen enkele wijze met welke kosten zij rekening heeft gehouden.

Uit het arrest van Uw Raad d.d. 2 februari 2015 (nr. 137.752) volgt eveneens dat het familielid niet 100% onvermogen hoeft te zijn om in aanmerking te kunnen komen voor het verblijfsrecht.

Uit het arrest van Uw Raad d.d. 28 sept[em]ber 2021 (nr. 261 280) volgt onomstotelijk dat, als het familielid nooit verzwegen heeft dat zij in het land van herkomst een inkomen heeft en het familielid erop gewezen heeft dat dit inkomen ruim onvoldoende is, komt het aan de verwerende partij toe - indien zij de aanvraag weigert - te motiveren waarom deze argumentatie van het familielid niet opgaat, hetgeen de verwerende partij in casu klaarblijkelijk - ten onrechte - niet gedaan heeft.

Na het betalen van haar huur houdt mevrouw [W.] slechts een gering bedrag van 81 euro over. Hierbij wordt verwezen naar de zaak van Uw Raad van 28 juni 2022 (nr. 274.721), waarin Uw Raad heeft onderkend dat een bedrag van 90 EUR zonder meer onvoldoende was om rond te komen, zelfs rekening houdend met de levensstandaard in het land van herkomst van de verzoekende partij (Kosovo).

Zonder de financiële steun, kan verzoekster aldus niet minimaal overleven. Bovendien werden stukken bijgebracht die aantonen dat er op regelmatige basis medische kosten zijn (niet ongebruikelijk gelet op haar leeftijd en naar verwachting ook toe te nemen in de toekomst), dat ze effectief de financiële steun aanwendt om in haar basisbehoeften te voorzien en wat de gemiddelde levenskost is in Beijing.

Verwerende partij miskent deze objectieve gegevens waardoor de gegeven motivering grondslag mist en een schending vormt van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eveneens de opmerking dat 'verdere stukken ivm kosten niet worden voorgelegd', kan de motivering niet verantwoorden: de volledige bankuittreksels liggen voor, bewijs van de huishuur en bewijs van het ontvangen pensioen.

De interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' via de invulling van een overmatig streng criterium van 'onvermogen zijn', is dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met de bedoeling van de Burgerschapsrichtlijn en gevestigde rechtspraak.

Uit de arresten Jia, Lebon en Reyes van het Hof van Justitie blijkt dat dit begrip uitgelegd moet worden als het feit dat een familielid gezien hun economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Er moet een noodzaak zijn van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst. Er moet dus sprake zijn van een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-burger of door diens echtgenoot of partner. Desalniettemin hoeft het familielid niet aan te tonen waarom de materiele ondersteuning noodzakelijk is (HvJ EG 9 januari 2007, C-1/05, ECLI:EU:C:2007:1 (Jia), punt 36).

Het HvJ bepaalt dat er sprake zal zijn van reële afhankelijkheid, wanneer er over een lange periode regelmatig een som geld betaald is geweest die noodzakelijk is om in de basisbehoeften van het familielid te voorzien.

Dit houdt dus geenszins de vereiste in dat het afhankelijke familielid niet over eigen beperkte middelen mag beschikken en dus totaal onvermogen moet zijn. De beoordeling moet gebeuren in het kader van het kunnen voorzien in alle noodzakelijke levensbehoeften.

Uit het arrest Rahman tenslotte blijkt dat een lidstaat bijzondere voorwaarden kan stellen aan het toestaan van het recht op binnenkomst en verblijf, indien deze voorwaarden het mogelijk maken om na te gaan of het al dan niet gaat over een "werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid", voor zover de voorwaarden een legitiem doel nastreven en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken. Bovendien mogen deze voorwaarden het niet onmogelijk maken voor familieleden ten laste van EU-burgers om het recht op binnenkomst en verblijf te verkrijgen overeenkomstig het doeltreffendheidsbeginsel. Het behoort dus tot de beoordelingsmarge van de lidstaten om voorwaarden omtrent de aard en de duur van de relatie van afhankelijkheid te verbinden aan het verlenen van het recht op binnenkomst en verblijf van familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van de EU-burger, voor zover deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verweerster blijft blijkbaar steken bij haar beoordeling dat verzoekster een eigen inkomen heeft om vervolgens de overige aangebrachte informatie te negeren en niet te overwegen. Evenwel wordt heden wel gesteld dat zij mag vereisen dat de onvermogenheid moet worden toegelicht en er duidelijkheid moet bestaan over de mate waarin men effectief daadwerkelijk afhankelijk is.

Verweerster vervolgt nog dat 'het artificieel creëren van een onvermogen toestand geen verblijfsrechtelijk voordeel met zich meebrengt'.

Uw raad zal niet voorbij kunnen gaan aan het aantal stukken en de mate van details die werden meegedeeld!

Verweerster stelt dat:

'Het begrip 'ten laste' eist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. De referentiepersoon moet op een actieve manier verzoekster ondersteund hebben in haar land van herkomst. Redelijkerwijs houdt dit in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander, en niet /louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen, dient te blijken dat verzoekster in het land van herkomst op deze geldsommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.'

De bijgevoegde stukken tonen de werkelijke inkomsten, huisvestingskosten en uitgaven van verzoekster aan, alsook geven objectieve informatie over de gemiddelde levenskosten. Hoe verweerster in alle redelijkheid kan beweren dat er geen toelichting is, noch bewijzen dat er een daadwerkelijke noodzaak is aan financiële steun om te voorzien in de basisbehoeften wanneer blijkt dat verzoekster slechts 90 EUR overhoudt na betaling van de huur om te voorzien in eten, kleren, nutsvoorzieningen en medicijnen is werkelijk te gek voor woorden.

De motivering faalt dan ook naar elke norm van redelijkheid en zorgvuldigheid!

5.f.

Uit de civil Judgment by Beijing Donchenq district people's court n 06014 blijkt dat ze uit hun gezinswoning ontruimd zijn. Echter betrokkene was woonachtig in een andere woonst. Op zich vormt dit gegeven geen obstakel. Betrokkene heeft een aanvraag voor een sociale woning lopende in China wat haar financiële situatie comfortabeler zal maken in het land van herkomst. Bijgevolg blijkt niet dat betrokkene financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Ook dit onderdeel van de motivering schendt onbetwistbaar het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende stukken tonen enerzijds overduidelijk aan dat verzoekster afhankelijk was van huurwoningen en dus niet kan bogen op een eigendom. De beëindiging van de zeer budgetvriendelijke huur van het appartement, had tot gevolg dat verzoekster naar een nieuwe woning op zoek moest (rekening houdend met de inbraak in het boerenhuisje en redenen van veiligheid waarom zij terug keerde naar de Stad). Doordat zij niet meer terug kon naar het appartement dat lange tijd door haar en haar wijlen schoonvader gehuurd was, was zij aangewezen op een nieuwe huurovereenkomst die veel kostelijker was.

Dit is een feitelijke omstandigheid die in overweging moet genomen worden ter beoordeling van de precaire financiële situatie waarin verzoekster terecht kwam.

Anderzijds kan het feit van op een wachtlijst (van minstens 7 jaar) staan voor het bekomen van een sociale huurwoning niet ingeroepen worden als motief dat de financiële afhankelijkheid niet bewezen is. Immers mag verweerder niet uitgaan van hypothetische situaties in de toekomst (mogelijks een sociale woning binnen x aantal jaren) , maar moet men kijken naar de actuele feitelijke en concrete situatie. Bovendien is niet vereist dat het familielid aantoonbaar tevergeefs te hebben geprobeerd steun te krijgen van de autoriteiten van zijn land van herkomst en/of anderszins heeft geprobeerd in zijn eigen levensonderhoud te voorzien (HvJ EU 16 januari 2014, C-423/12, ECLI:EU:C:2014:16 (Reyes), punten 24 en 25).

Deze bestaat in het feit dat er een huurlast is van 478 EUR tegenover een pensioen van 559 EUR. Een motief gebaseerd op veronderstellingen, is dan ook niet afdoende en gebrekkig.

Desbetreffende kan ook verwezen worden naar de Mededeling van de Commissie betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38 :

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

6.

De bestreden beslissing vat vervolgens samen dat 'er geen sluitende bewijzen voorliggen dat betrokkene ten laste zou geweest zijn in het land van herkomst of origine. (...) Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden.

Uit hoger staande analyse van alle ingeroepen elementen van de motivering, blijkt echter dat de interpretatie van de voorliggende stukken door verweerder op een dermate beperkende wijze wordt gedaan, dat daarbij niet alleen de doelstellingen van de Richtlijn worden geschonden, doch ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De genomen beslissing is kennelijk onredelijk gelet op de concrete gegevens in het dossier, telkens gestaafd met objectieve stukken. De ruime en creatieve interpretatie door verweerder gaat de normale en zorgvuldige beoordeling te buiten.

In het kader van de toetsingsbevoegdheid van deze discretionaire beoordelingsmarge, dient de Raad inderdaad vast te stellen, dat de gegeven interpretatie van de stukken kennelijk onredelijk is en van aard dat het de bewijslast van verzoekster de facto onmogelijk of uitermate moeilijk maakt.

Zodoende dient [d]e bestreden beslissing vernietigd te worden.

Het is immers overduidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met ALLE bewijsstukken alsook er sprake is van een kennelijke onredelijke wijze om het begrip 'ten laste' in te vullen en de beslissing dan ook niet geschraagd kan worden door deze gebrekkige motieven."

In haar pleitnota stelt verzoekster nog het volgende:

"Verzoekende partij verwijst integraal naar de synthesesamenvatting die zij indiende, doch wenst de Voorzitter bijzondere aandacht te vragen voor het volgende:

- Verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid in het kader van de beoordeling van het al of niet ten laste zijn van de referentiepersoon. Het is juist omwille van deze beoordelingsmarge, dat de motiveringsplicht aan belang toeneemt.*
- Het kan daarom niet volstaan te verwijzen naar de ingediende stukken en te stellen dat men van oordeel is dat deze de financiële afhankelijkheid niet bewijzen, zonder daarbij in concreto en specifiek dan aan te geven om welke redenen men tot dit besluit komt*
- Juist omwille van de beoordelingsmarge, is verwerende partij gehouden om haar motieven te verduidelijken aan de hand van concrete feiten en gegevens zodat de Raad effectief kan nagaan of één en ander op een redelijke wijze werd beoordeeld*

Verwerende partij hanteert bepaalde criteria in de praktijk die ook publiek worden meegedeeld (onder andere op de website van Agentschap Integratie en Inburgering), doch wijkt in dit dossier hiervan af zonder enige gegronde reden aan te halen.

Zowel de beslissing als de nota, geven blijk van een zekere willekeur en het overlaten van de invulling van het begrip 'ten laste' en 'onvermogen' zijn aan de toevallige dossierbehandelaar.

Dergelijke handelwijzen zijn niet aanvaardbaar in een rechtsstaat en schenden het vertrouwen dat een burger moet kunnen hebben in de bevoegde overheden.

Voornamelijk het feit dat zelfs in de nota geen bijkomende toelichting over de achterliggende redenen van de genomen beslissing wordt gegeven en het totaal nalaten van enige concrete toetsing van de stukken en bedragen aan objectieve gegevens of criteria omtrent het begrip 'ten laste zijn', moet bekeken worden in het licht van de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De aangehaalde rechtspraak heeft wel degelijk duidelijke lijnen en grenzen aangegeven waarbinnen de discretionaire beoordeling kan gebeuren, met in acht name van de redelijkheid en zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing wijkt hier dan ook verregaande van af en dient dan ook om die redenen vernietigd te worden.

Het is immers overduidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met ALLE bewijsstukken alsook er sprake is van een kennelijke onredelijke wijze om het begrip 'ten laste' in te vullen en de beslissing kan dan ook niet geschraagd worden door deze gebrekkige motieven."

2.2. De Raad stelt vast dat het actueel niet ter discussie staat dat de Nederlandse schoonzoon van verzoekster in België tot een verblijf is toegelaten en dat verweerder – ondanks het feit dat niet werd nagegaan of deze man in de Nederlandse gemeente waar hij eerder verbleef en waar diens echtgenote schijnbaar nog steeds woonachtig is werd afgeschreven en de adrescontrole die in de gemeente Essen gebeurde als minimalistisch kan worden omschreven – ook aanvaardt dat dit aangetrouwde familielid van verzoekster effectief in het Rijk verblijft. Derhalve kan verzoekster, nu zij aangeeft haar Nederlandse schoonzoon, die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, in België te willen vervoegen, een recht op verblijf laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij dient met het oog op de erkenning van dit recht wel aan te tonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonzoon. Wat betreft het begrip "ten laste" zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste

lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) aan dit begrip heeft gegeven. Het Hof oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

Verweerder motiveerde van oordeel te zijn dat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonzoon. Hij stelt in wezen dat de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te besluiten dat zij langere tijd en in voldoende mate financieel werd gesteund door haar Nederlandse schoonzoon en dat evenmin kan worden besloten dat zij in China onvermogen is.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing correct aangegeven dat niet alle bewijzen inzake financiële steunverlening die door verzoekster werden aangebracht dienstig zijn en dat ook het feit dat zij sedert juni 2022 op hetzelfde adres als haar schoonzoon in België is gedomicilieerd niet relevant is voor het beoordelen van de vraag of zij in haar land van herkomst ten laste is. Het feit dat verzoekster na haar binnenkomst op het Schengengrondgebied, tijdens een toeristisch verblijf en vervolgens tijdens een onregelmatig verblijf, door verwanten werd opgevangen en financieel ondersteund laat immers op zich niet toe te besluiten dat zij ook in haar land van herkomst, China, bijstand nodig had van deze verwanten om in haar onderhoud te kunnen voorzien. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verzoekster aantoonde dat zij, voor zij op 10 oktober 2021, via Frankrijk, het Schengengrondgebied binnenkwam, ook reeds langere tijd in China financiële steun ontving. Verweerder maakt in de bestreden beslissing zelf melding van *“stortingen van de referent gericht aan betrokkene (ABN.AMRO) dd. 11.06.2020 (2000 euro), dd. 4.08.2020 (400 euro), dd. 16.10.2020 (400 euro), dd. 14.12.2020 (800 euro), dd. 8.03.2021 (800 euro), dd. 16.04.2021 (400 euro), dd. 10.05.2021 (400 euro), dd. 21.06.2021 (400 euro), dd. 28.07.2021 (400 euro), 9.09.2021 (800 euro).”* Aangezien verzoekster aantoonde dat zij in de vijftien maanden voor zij het Schengengrondgebied binnenkwam steun ontving ten belope van 6.800 euro is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat *“de bewijzen van financiële steun te beperkt in de tijd zijn”* en dat het bedrag dat zij heeft ontvangen onvoldoende hoog is om te kunnen besluiten dat zij onvermogen is in China. Het feit dat verweerder aangaf dat het niet duidelijk is hoe verzoekster in de jaren onmiddellijk na het overlijden van haar echtgenoot in haar levensonderhoud heeft voorzien wijzigt niets aan het voorgaande. Verzoekster wijst er trouwens terecht op dat verweerder schijnbaar uit het oog is verloren dat zij in een aan hem gericht schrijven heeft uiteengezet dat zij voorheen afwisselend bij haar broer in China en bij haar dochter en schoonzoon in Nederland verbleef.

Verweerders overweging dat uit het feit dat verzoekster in China een pensioen ontvangt kan worden afgeleid *“dat zij vermogen is in het land van herkomst”* is evenzeer kennelijk onredelijk, nu verzoekster aantoonde dat haar pensioen slechts 4.091,73 RMB, en dus, volgens de actuele wisselkoers, minder dan 550 euro per maand bedraagt en zij een maandelijkse huurkost van 3500 RMB (meer dan 450 euro) heeft, wat impliceert dat zij minder dan 600 RMB (ongeveer 80 euro) heeft om in alle andere kosten te voorzien. Verweerders overweging dat het bewijs dat verzoekster aanbracht omtrent de kosten die zij moet dragen slechts *“een momentopname”* betreft laat hier niet anders over denken. Verweerders bemerking dat verzoekster een aanvraag indiende om een sociale woning te krijgen leidt evenmin tot een andere conclusie. Het gegeven dat verzoekster in de toekomst eventueel een sociale woning zal kunnen krijgen wijzigt immers niets aan het feit dat zij actueel geen sociale woning heeft en dat zij de kosten van haar levensonderhoud, waaronder de huishuur, dient te dragen met de middelen waarover zij beschikt en waarvan niet blijkt dat deze volstaan.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat verweerder kennelijk onredelijk optrad bij de beoordeling van de aangebrachte overtuigingsstukken en dat hij evenzeer naliet om bepaalde toelichtingen die zij verstrekke omtrent haar situatie bij zijn beoordeling te betrekken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK